

om man skred til en saadan Nedlæggelse, maatte det da være mig. Det er nu ogsaa ganske klart, at hvis der var Tale om Nedlæggelsen nu, var det umuligt at gaa med dertil, men der er jo kun Tale om at nedlægge om 12¹/₂ Aar, og i alle disse Aar kan i saa Henseende saa meget forandres. Og det er min ganske bestemte Tro, at ogsaa de Partier — og deres Vælgere —, som i øvrigt ere mod Ordningen, men som ganske klart have indset og ganske klart have udtalt det offentlig ved mange Lejligheder, maaske ogsaa her i Tinget og i deres Presse, at en halv Fæstning er en Uting, ville, naar de til den Tid se, at Søbefæstningen vil blive opretholdt, ogsaa være med til at sikre København mod Landsiden, derom nærer jeg ikke fjerneste Tvivl. Men det, der betinger, at vi stemme, som vi gøre, er jo dette, at vi ere inde i en Nødstilstand. Der maa dog kunne opstilles den Fordring til vort nuværende Forsvar, at det skal kunne bruges, men denne Fordring kan det nuværende Forsvar ikke tilfredsstille, det kan derimod Forsvaret efter den nye Ordning, som nu vedtages. Thi da vil Hovedstaden være sikret mod et Bombardement fra Søsiden, og fra Landsiden vil den være sikret mod en Overrumpling, naar den foretages af en Felthær, som kun er udrustet med det Artilleri, som en Felthær har til sin Raadighed. Vi kunne ikke blive i eller fortsætte med den nuværende haabløse Tilstand, og netop af den Grund maa der nu foretages en Forandring, der maa nu skabes en ny Ordning, som gør Beskaffenheden af Forsvaret saadan, at et Forsvar overhovedet er muligt; dette opnaas efter mit Skøn ved de Forslag, der ligge her, indtil 1922, selv om ganske vist ogsaa disse Forslag ere behæftede med Fejl, med Mangler, have Svagheder, som maa rettes, saa snart Forholdene paa nogen Maade gøre det muligt.

Men vi kunne heller ikke fortsætte med den nuværende Forsvarsordning af den Grund, at der jo blandt selve de Mænd, der skulle bruge Forsvaret, Tid efter anden har bredt sig den Opfattelse, at det er haabløse Tilstande, vi leve under. Dette vil i den Grad virke demoraliserende, at allerede af den Grund et eventuelt Forsvar vil være underkastet meget betydelige Vanskeligheder. Der maa hos de Mænd,

der skulle lede Forsvaret, være nogen Tro paa, at de Midler, der ere givne dem i Hænde, ere af den Beskaffenhed, at et Forsvar er muligt, og jeg er overbevist om, at den Tro ville de faa, naar disse Forslag vedtages. Det forekommer mig, at naar disse Love blive vedtagne, vil den Ulykke, det vilde være, om vor Hovedstad kunde komme i Fjendevold enten ved et Bombardement eller ved et fjendtligt Overfald, være afværget, og der vil være skabt Mulighed for, at vi i nogen Grad kunne opfylde vore Pligter med Hensyn til Afværgelse af Neutralitetskrænkelser ved Kysterne. Saadanne Fremskridt kunne vi — navnlig naar vi ville sammenligne Forholdene med den nu bestaaende Tilstand — ikke afvise. Som jeg sagde før: Disse Betragtninger gælde alle sammen for det Tidsrum, der forløber indtil Aaret 1922. Efter den Tid maa Befolkningen tage Ansvaret for, hvad der saa skal ske, og til den Tid ville vi for vort Vedkommende søge at klargøre for Befolkningen, hvad vi mene er det rette.

Jeg mener ogsaa, at vi kunne ikke her i den danske Rigsdag blive ved at kives og strides om denne Sag, vi maa af Hensyn til Forholdene baade i Indland og Udland have en Ordning nu. Det er derfor, vi tilraade at stemme for disse Loves uforandrede Vedtagelse, da enhver Mulighed for at faa en bedre Ordning nu er udelukket, og det i saa meget højere Grad, som Landstinget jo nu har givet sin Tilslutning til disse Love. Jeg haaber — og i den Henseende deler jeg Haabet med den ærede Ordfører —, at det saa fremtidig vil være muligt at skaffe Tillid til den Ordning, som her nu tilvejebringes indtil 1922, og at det skal være muligt fremtidig at behandle denne Sag ikke efter partipolitiske Anskuelser, men udelukkende ud fra saglige Betragtninger, og hvad der kan bidrage dertil, det skulle vi af yderste Evne være med til.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) kom med nogle Udtalelser, som man jo har hørt mangfoldige Gange før, om Sagskundskaaben. Jeg tror nu ikke, at der igennem, hvad der er foregaaet i den senere Tid, er sket nogen Forandring med Hensyn til det ærede Medlem og hans